

Καθηγητής Κωνστ. ΓΕ. ΑΘΑΝΑΣΟΠΟΥΛΟΣ

Ἔστι δ' ουδέν Ανθρώποις
οὐτ' εὐχρηστον, οὔτε καλόν
ως ἡ Τάξις
[ΞΕΝΟΦΩΝ]

Εξοχώτατε Κύριε Πρόεδρε της Δημοκρατίας
Από Θεού άρξασθαι.

Θρησκευολογικώς προσεγγιζομένη εν τω πλαισίω του σημερινού εορτασμού η εκ του ρήματος άζω παραγομένη λέξη άγιος, υποδηλοί τον ευσεβή, τον απηλαγμένον αμαρτιών.

Η λέξη απαντάται στην Αγία Γραφή, κατά την οποία ο Θεός είναι ο κατ' εξοχήν Άγιος, ενώ από τον β' μ.Χ. αιώνα προσλαμβάνει ιδιαίτερη και ειδική σημασία, Αγίων ονομαζομένων των Χριστιανών, εκείνων, οι οποίοι διεκρίθησαν εν ζωή για την πίστη τους και τα καλά έργα τους.

Επί του θέματος των Αγίων της Ελληνικής Ορθόδοξης Εκκλησίας ανιχνεύονται βαθύτατες επιδράσεις της θρησκείας των αρχαίων Ελλήνων, δεδομένου, ότι οι Έλληνες ασπασθέντες τον Χριστιανισμό προσέδωσαν σε ωρισμένα πρόσωπα μετά θάνατον, στους Αγίους, ιδιότητες, οι οποίες χαρακτήριζαν πριν τους Θεούς του Ολύμπου.

Κατά την Εκκλησία μας, μεταξύ ζώντων Πιστών και αναγορευθέντων Αγίων, δεν διακόπτεται, λόγω θανάτου, η σχέση τους και γι' αυτό η Στρατευομένη Εκκλησία προσευχομένη, επιζητά δι' αυτήν και τους πιστούς της την ευμενή πρεσβεία τους προς τον Θεόν.

Ο Μεγαλομάρτυς Άγιος ΑΡΤΕΜΙΟΣ διετέλεσε Δουξ και Αυγουστιάλιος, (Αξιωματικός του Στρατού), επί αυτοκράτορος Μεγάλου Κωνσταντίνου και απεκεφαλίσθη στην Αντιόχεια με διαταγή του ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ του ΠΑΡΑΒΑΤΟΥ, επειδή τον κατέκρινε για την αποστασία του από τον Χριστιανισμό. Το λείψανό του ετάφη στον Ναό του Αγίου ΙΩΑΝΝΟΥ ΠΡΟΔΡΟΜΟΥ στην Οξεία Κωνσταντινουπόλεως. Στον Άγιο αποδίδονται θαύματα και ιάσεις ασθενών, ενώ έχουν διασωθεί έργα, όπως το «Υπόμνημα, ήγουν εξήγησις του Αγίου και Ενδόξου Μεγαλομάρτυρος και Θαυματουργού ΑΡΤΕΜΙΟΥ» και «Διηγήσεις των Θαυμάτων -45 τον αριθμόν- του Αγίου ΑΡΤΕΜΙΟΥ» υπό του Μοναχού ΙΩΑΝΝΟΥ ΡΟΔΙΟΥ.

Η Ελληνική Αστυνομία, λειτουργούσα κατ' αντιστοιχία προφανώς των παραδόσεων των Αρχαίων Ελλήνων, επινοησάντων τους «Αστυνόμους Θεούς», οι οποίοι φύλασσαν και προστάτευαν τις πόλεις τους, έχει αναγορεύσει τον Άγιο ΑΡΤΕΜΙΟ σε προστάτη της Άγιο και συνεορτάζει την μνήμη του σήμερα, παράλληλα με την καθιερωθείσα υπό της Πολιτείας «Ημέρα της Αστυνομίας».

Όμως ποίας Αστυνομίας είναι προστάτης ο Άγιος ΑΡΤΕΜΙΟΣ;

Κυρίες και Κύριοι,

Από της εποχής της σύμπτυξης των πρώτων ανθρωπίνων κοινωνικών σχηματισμών κατεφάνη η ανάγκη της ύπαρξης κανόνων, οι οποίοι θα ερύθμιζαν τις οίες δήποτε σχέσεις μεταξύ των μελών αυτών των σχηματισμών και μετέπειτα και τις σχέσεις μεταξύ των διοικούντων αυτούς τους σχηματισμούς και των μελών τους.

Η γένεση¹ και η εμφάνιση κανόνων, ουσιαστικών κανόνων δικαίου, δεν προσδιορίζεται επακριβώς χρονολογικώς και, όπως αναφέρεται υπό του ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ,² «ού γαρ τι νυν γε καχθές, αλλ' αεί ποτέ ζη τοῦτο, κούδεις οίδεν εξ ότου 'φάνη».

Ο Όμηρος³ αναφέρει, ότι ο Άνθρωπος επιθυμεί την μετ' άλλων συμβίωση, Άνθρωπος δε «οφρήτωρ, αθέμιτος, ανέστιος» μοιραίως δεν θα αγαπά την ειρήνη, θα είναι δηλαδή πολεμοχαρής, «άτε άζυξών, ώσπερ εν πεσσοίς».

Επί της αυτής γραμμής κινείται και ο Αριστοτέλης, τονίζων,⁴ ότι Άνθρωπος άπολις και ακοινωνήτος «διά φύσιν, ου διά τύχην, ή θηρίον ή Θεός», επειδή «άνευ φίλων ουδείς έλοιτ' αν ζην έχων τα λοιπά αγαθά πάντα».

Πάντως, υπό των Συγγραφέων καταγράφονται ως οι πρώτοι κανόνες, οι οποίοι διεσώθησαν επί λιθίνων πλακών, επί διφθέρας⁵ και άλλων υλικών, εκείνοι του κώδικος του ΧΑΜΟΥΡΑΜΠΙ, 21ος-20ος αιών. π.Χ. του ΖΑΛΕΥΚΟΥ εκ των Επιζεφυρίων Λοκρών, 7ος αιών. π.Χ. κ.ά.

Ανεξαρτήτως όμως όλων αυτών και της «εμπλοκής» σε μεταγενέστερες εποχές του λεγομένου «φυσικού δικαίου»⁶ είναι σαφές, ότι οι θετοί κανόνες δικαίου συνετέλεσαν τα μέγιστα στην συγκρότηση της κοινωνίας και την μετεξέλιξή της.

Υπό το κράτος αυτών, και άλλων μεταγενέστερων προσεγγίσεων της εννοίας του δικαίου, ετέθη ευθύς εξ αρχής το ερώτημα ποίος θα εφαρμόζει τα νομίμως θεσπιθέντα.

Ο μηχανισμός ο οποίος ανεζητήθη εν προκειμένω είναι η Αστυνομία, ακόμη και από τις πρώιμες απαρχές του Πολιτισμού.

Μετά τον 7ο π.Χ. αιώνα, και ιδίως μετά τον 5ο π.Χ., κατενοήθη πλήρως, ιδίως εν Αθήναις, η ανάγκη συγκρότησης ιδιαίτερων Αστυνομικών Υπηρεσιών προς δίωξη παραβατών αξιοποιίνων πράξεων, με κυριώτερα Όργανα τους Αστυνόμους και τους Αγορανόμους.

Grosso modo το σύστημα αυτό ακολούθησαν η Σπάρτη, στην οποία έργα Αστυνομίας ασκούσαν οι Έφοροι, και οι άλλες πόλεις της ελληνικής αρχαιότητας.

1. Βλ. Κωνστ. ΓΕ. ΑΘΑΝΑΣΟΠΟΥΛΟΣ: *Η Δημοσιότητα. ΙΑ' έκδ. Αθήναι, 2005, σ. 21 επόμ.*

2. ΣΟΦΟΚΛΗΣ: *Αντιγόνη, 456, 7.*

3. *Όσπερ εν πεσσοίς: ψήφος, ωσειδής το σχήμα, εν χρήσει εν τω πεσσεύειν-παίξειν τους πεσσούς. Οι πεσσοί, μετακινούμενοι κατά το παίγνιον κατά την βούληση του παίκτη, δεν «υπακούουν» σε κάποιο νόμο και επομένως δεν υπάρχει καμμία δέσμευση για τους παίκτες (πως θα τους μετακινήσουν επί της σανίδας).*

4. ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ: *Πολιτικά, 1253 a, 7 8.*

5. Η διφθέρα (δέρμα κατεργασμένον) καταιάσσεται μεταξύ των αρχαιοτάτων υλικών προς γραφήν (παράβ. το λεγόμενον: αρχαιότερα της διφθέρας λέγεις). Κατά τον ΗΡΟΔΟΤΟΝ, (Ε' 58) «και τας βύβλους -παπύρους- διφθέρας καλέουσι από του παλαιού οι Ίωνες».

6. Η συστηματική έρευνα και κατάταξη των προβλημάτων του δικαίου, φιλοσοφικών κ.ά., εμφανίζεται κατά τους χρόνους της Ελληνικής κλασικής αρχαιότητας. Σε Χώρες της Δύσης οι πρώτες περί δικαίου φιλοσοφικές θεωρίες ανεπύχθησαν τον 17ον αιώνα μ.Χ.

Με την πάροδο του χρόνου τα περί τα αστυνομικά ζητήματα συστήματα εξελίχθηκαν, εμφορούμενα ή όχι, κατά περιόδους, υπό δημοκρατικών ιδεωδών, για να προσλάβουν τις γνώριμες σε Σας σημερινές μορφές τους.

Κυρίες και Κύριοι,

Η τρέχουσα δυσχερής κατάσταση της Πατρίδος Σας είναι γνωστή. Γνωστά Σας είναι, επίσης, και τα εύλογα αιτήματα των Πολιτών για ασφαλείς πόλεις με ταυτόχρονο σεβασμό των ατομικών δικαιωμάτων και των προσωπικών ελευθεριών όλων.

Οι ασφαλείς όμως πόλεις δεν είναι μία αόριστη έννοια. Πρέπει να είναι μία συνεχής καθημερινή ορατή πραγματικότητα, ένα συνεχώς διαθέσιμο κοινό αγαθό.

Και ακριβώς, αυτό το κοινό αγαθό της τάξης και της ασφάλειας καλείται «να παραγάγει» η Ελληνική Αστυνομία, κάτω από συνθήκες λίαν αντίξοες, λίαν ετεροόκλητες, συνεχώς μεταβαλλόμενες και ενίοτε, ελλείψει αληθούς, αντικειμενικής και πλήρους ενημέρωσης, με όχι φιλικά διακείμενο προς αυτήν μικρό μέρος του πληθυσμού, υπέρ του οποίου μοχθεί, θυσιάζεται και αριθμεί πλειάδα θυμάτων, των οποίων ας είναι αιωνία η μνήμη.

Και εδώ υπενθυμίζω το λεχθέν, ότι οι πάντες επιθυμούν την παραγωγή τάξης και ασφάλειας, αλλά τινές εξ αυτών δεν αποδέχονται τον παραγωγό της...

Η κοινωνία μας έχει μεταλλαχθεί και δεν είναι πλέον, καλώς ή κακώς, η κοινωνία άλλων δεκαετιών, όμαιμη, ομοιογενής, ομόθρησκη. Τα χαρακτηριστικά πολυπολιτισμικής οντότητας είναι πλέον παρόντα.

Τα μέσα ταχυμεταφοράς, οι σημειωθείσες αλλού φυσικές καταστροφές, οι εμπόλεμες καταστάσεις άλλων Κρατών, η αναζήτηση καλλίτερης τύχης υπό διαφόρων αλλοεθνών κατέστησαν και την Ελλάδα πόλο έλξης μεταναστών, νόμιμων και μη, με αποτέλεσμα σειρά κρίσιμων, σημαντικών και επικίνδυνων, ενίοτε, προβλημάτων, επιβαρυντικών τα μάλα για τον γηγενή πληθυσμό.

Όπως ενδεικτικώς αναφέρω, ότι κατά το παρελθόν έτος η Ελληνική Αστυνομία σύμφωνα με δηλώσεις του Αρχηγού της κ. Ελευθερίου ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ έχει διαχειρισθεί 300.000 μετανάστες νόμιμους και μη, και ότι 15.000 Αστυνομικοί, ήτοι το 1/3 σχεδόν του Προσωπικού της ασχολείται καθημερινώς με το εν λόγω πρόβλημα, πέραν των άλλων δράσεων καταπολέμησης της εγκληματικότητας, πάσης μορφής.

Και σημειώνω, ότι εντός ρευστού διεθνούς και εθνικού περιβάλλοντος η εγκληματική δραστηριότητα προσλαμβάνει πλέον ασύμμετρες και ποικίλες διαστάσεις, με απρόβλεπτες προεκτάσεις τόσο επί της καθημερινής ζωής των Πολιτών, όσο και επί της εν γένει δραστηριότητός τους, της οικονομικής περιλαμβανομένης.

Με τέτοια δεδομένα είναι αυτονόητο, όπως ετόνισε προσφάτως ο Υπουργός Προστασίας του Πολίτη κ. Χρ. ΠΑΠΟΥΤΣΗΣ ομλών στην συνεδρίαση της Επιτροπής Μετανάστευσης και Προσφύγων της Κοινοβουλευτικής Συνέλευσης του Συμβουλίου της Ευρώπης στο Στρασβούργο, ότι «η Χώρα μας δεν αντέχει άλλο· η ελληνική κοινωνία έφθασε στα όριά της... στην Ελλάδα θα μείνουν μόνον οι μετανάστες, που έχουν δικαίωμα διεθνούς προστασίας, δικαίωμα ασύλου και άδεια νόμιμης εργασίας και παραμονής».

Εκ παραλλήλου, συνέχισε ο κ. Υπουργός πρέπει να προχωρήσουμε στην αναθεώρηση του Κανονισμού «Δουβλίνο II», δεδομένου, ότι το ζήτημα της μετανάστευσης αποτελεί για μας «υψίστη προτεραιότητα και θέμα εθνικής σημασίας».

Ούτως εχόντων των πραγμάτων τίθεται τώρα ευλόγως το ερώτημα:

Είναι πάντοτε επιτυχείς, λυσιτελείς, τελεσφόρες και σύννομες οι παρεμβάσεις της Ελληνικής Αστυνομίας για την διαχείριση τέτοιων προβλημάτων;

Τηρουμένων των αναλογιών η απάντηση είναι αδιστάκτως καταφατική για το σύνολο της δραστηριότητάς της.

Ίσως προσκομισθεί προσωπική εμπειρία αντίθετη, αλυσιτελούς ή μη σύννομης δράσης. Δεν θα την αγνοήσω. Θέλω όμως να μου επιτραπεί να επιμείνω, λόγω προσωπικής διεθνούς εμπειρίας ότι ο Έλλην Αστυνομικός, παράγει έργο τάξης και ασφάλειας μείζον των αντικειμενικών δυνατοτήτων, με τις οποίες η Πολιτεία τον έχει εξοπλίσει και τούτο διότι επενδύει κατά την εκτέλεση του καθήκοντος μία σπανία πτυχή της προσωπικότητάς του: το φιλότιμο εν πνεύματι αυτοθυσίας.

Εν σχέσει με το σύννομο της δραστηριότητας μίας Διοικητικής Δομής, ως η Αστυνομία, εν μέσω μίας δεινώς και πολλαπλώς χειμαζμένης Κοινωνίας, θα ήθελα να υπενθυμίσω τις διατυπωθείσες προ χιλιάδων ετών απόψεις του ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ και του ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΛΑΕΡΤΙΟΥ.

Ο ΣΟΦΟΚΛΗΣ⁷ ετόνισε, ότι κατά την εφαρμογήν των νόμων είναι δυνατόν να προκληθεί «βλάβη» των Πολιτών: «Αλλ' έστιν ένθα χη δίκη βλάβην φέρει», ελεγχόμενη όμως εκ των υστέρων.

Ο ΔΙΟΓΕΝΗΣ ΛΑΕΡΤΙΟΣ⁸ αναφέρει, ότι η διπλή έννοια του δικαίου, του νομίμου δηλαδή δικαίου και του ορθού δικαίου, εξαρτάται, όχι μόνον από την βούληση των εκάστοτε νομοθετούντων, αλλά και από τις ιδιαίτερες συνθήκες και περιστάσεις, υπό τις οποίες σε δεδομένη χρονική περίοδο διατελεί μία Πολιτεία, τις σχέσεις των μελών της οποίας καλείται αυτό (το δίκαιο) να ρυθμίσει. Η «εξάρτηση» όμως αυτή είναι δυνατόν να οδηγήσει σε διαφοροποίηση των επί των αυτών και ομοίων πραγμάτων ρυθμίσεων: «κατά δε το ίδιον Χώρας και όσων δήποτε αιτιών ου πάσι συνέπεται το αυτό δίκαιον είναι».

Κυρίες και Κύριοι,

Ζείτε εντός Ελλάδος και γνωρίζετε την κατάσταση. Θα ήθελα όμως, ως θύραθεν κοινωνός των σκέψεων, των ιδεών και των εκπεφρασμένων προθέσεων της Πολιτικής και ιδίως της Φυσικής Ηγεσίας και των Στελεχών της Ελληνικής Αστυνομίας, να δεχθήτε ως αληθή την διαβεβαίωσή μου, ότι η Ελληνική Αστυνομία είναι εδώ, παρούσα, ανθρωποκεντρική, αποφασιστική, ικανή, αποτελεσματική, αντάξια της αποστολής της για την προστασία όλων μας, για την προστασία των Δημοκρατικών Ιδεωδών και των Ατομικών Δικαιωμάτων των Πολιτών.

Είναι εδώ με την βεβαιότητα, ότι τυγχάνει της στοργής της Πολιτείας και της αποδοχής της Ελληνικής κοινωνίας και έχουσα κατά νουν την ρήση του ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ:⁹ «Έστι δ' ουδέν Ανθρώποις ούτως ούτ' εύχρηστον, ούτε καλόν ως η Τάξις», εργάζεται εν μέσω πλήθους κινδύνων και ανεξαρτήτως κόστους των Στελεχών της για να μας προσφέρει πολύτιμες υπηρεσίες και συναισθήματα ασφαλείας, εντός ενός κόσμου εξόχως επισφαλούς...

Σας ευχαριστώ για την ενδεχόμενη αποδοχή των σκέψεών μου και την υπομονή Σας.
Αθήναι, 20 Οκτωβρίου 2011

7. ΣΟΦΟΚΛΗΣ: *Ηλέκτρα*, 1042.

8. ΔΙΟΓΕΝΗΣ ΛΑΕΡΤΙΟΣ: *Φιλοσόφων βίοι και δογμάτων συναγωγή*. Βιβλ. Β', 247.

9. ΞΕΝΟΦΩΝ: *Οικονομικός*, 2.10.